ומשקל אחד של כ"ה שיעור מנה של חול רביע מנה של קדש *קודש שמתוסף קדש ומשקל של מ"ו ושלשתן ממזיקות שיעור מנה של קדש וכן מוכח התרגום דמתרגם וסלעא עשרין מנין תלתות מנה עשרין סלעין מנה דכספא עשרין וחמש סלעים רבעות מנה ממש ועשרה סלעים כולהון שיתין מנה רבא מנה דקודשא יהא לכון ולפי פ"ב אין מתייבב כל כך [ה] תלתות מנה רבעות מנה במנה של קודש אחר שמתוסף ומנה דכספא כ"ה סלעים חייבי במנה של חול ולא בשל חול אחר שמתוסף אלא במנה של חול מקמי דאיתוסף חייבי וה"מ ומנא לן שהוסיף יחזקאל כלום דילמא מהתלה היה מנה של קדש ס' י"ל דמאה ככר של משה מוכיח דתחלתו של קדש לא היה אלא *כחול: **תשעים** חמורים לובים ג'. ע"ש (נחום ג) פוט ולובים היו בעזרתך ולובים וכושי במלעדיו *חמרא לובאה כ"פ בתה בתמה (שבת דף נח:) פירש בערוך[ג] חמור מלרי ובירושלמי [גרים] גרים הבאים מפוט ולוב מהו להמתין ג' דורות: **תלמוד** לומר אך חלק. תימה תנא דידן דלית ליה הך דרשא *מ"קלת[ג] סימן חייב מנא ליה ומתני' היא פ"ב (לקמן דף מז:) ולא מיסתבר דפליג אהא דפרקין ומיהו אי לא פליגי קשה דמייתי עלה[ד] דתנא כרב יהודה וכי קאמר מה"מ הוא ליה לאיתויי קרא דמתני': ג' **והא** תנא פטר פטר נסיב לה לפרה. ולקמן לומר מ"מ אילעזריך קרא דמתני' לפטור מקדושת פטר חמור וקרא דהכא לפטור[ה] מדין שור דפטור מן הבכורה דקתני במתני' משמע דלגמרי פטר לה לפרה מכלל דפטר פטר דילפי' מהדדי כדלקמן וא"ת נהי דשמעינן מפטר פטר פרה שולה מן סוס דילמא ה"מ היכא דאשתני שליו לדבר שליו קדוש קדושת הגוף אבל כגון רחל שילדה מין עז דקדוש קדושת הגוף הוה אמינא דקדוש וי"ל דמסתבר לגמרי (משמע) דילפינן מהדדי קדושת דמים מקדושת הגוף כדאמר בסמוך וקשה דהא אמר אפילו קדושת הגוף מקדושת הגוף לא ילפי' דהא לשור וכבש ועז לריך קרא לכל חד וחד: **ורבי** יוסי הגלילי אם כן ליכתוב קרא אך בכור שור וכבש ועז. והא דדרשינן מינה עד שיהא [ו] שור ובכורו שור אע"ג דאילעזריך לכדר' יוסי בר חנינא משום [ז] דכעין בכור שני ושלישי יש לנו לדרוש מן הלשון: ומה קדושת דמים מקדושת הגוף ותנא דידן האי בכור בכור מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדר' יוסי בר' חנינא דאמר ר' יוסי בר' חנינא *למה נאמרו אימורין בבכור שור אימורין בבכור כשב אימורין בבכור עז צריכא דאי כתב ר' רחמנא בבכור שור שכן נתרבה בנסכים כשב שכן נתרבה באליה בעז שכן נתרבה אצל עבודת כוכבים ביחיד חדא מחדא לא אתיא תיתי חדא מתרתי בתי לא ליכתוב לא ליכתוב רחמנא בשור ותיתי מהנך מה להנך שכן נתרבו אצל פסחים לא לכתוב בכשב ותיתי מהנך מה להנך שכן נתרבו אצל עבודת כוכבים בציבור לא ניכתוב רחמנא בעז ותיתי מהנך מה להנך שכן יש בהן צד רבוי אצל מזבח הילכך צריכי ורבי יוסי הגלילי אסכן ליכתוב קרא אך בכור שור כשב ועז בכור בכור למה לי אלא לאו ש"מ עד שיהא הוא שור ובכורו שור ורבי יוסי הגלילי האי פטר חמור פטר חמור מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא ר' יוסי הגלילי אומר מתוך שנא' *אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה שומע אני אפי' פטרי סוסים וגמלים ת"ל פטר חמור "פטר חמור אמרתי לך ולא פטרי סוסים וגמלים ועדיין אני אומר פטרי חמור בשה פטרי סוסים וגמלים בכל דבר

תורה אור

והא *מאתן וארבעין הויין אלא ש"מ מנה של קודש מנה כפול היה ושמע מינה "מוסיפין על המדות ואין מוסיפין יתר על שתות ושמע מינה שתותא "מלבר אמר ר' חנינא שאלתי את ר' *אליעזר בבית מותבא רבא מה נשתנו פטרי חמורים מפטרי סוסים וגמלים א"ל גזירת הכתוב היא ועוד שסייעו ישראל בשעת יציאתם ממצרים שאין לך כל אחד ואחד מישראל שלא היו עמו תשעים חמורים לובים טעונים מכספה וזהבה של מצרים ועוד שאלתיו מאי לישון רפידים ואמר לי רפידים שמה כתנאי *ר' אליעזר אומר רפידים שמה ר' יהושע אומר שריפו עצמן מדברי תורה וכן הוא אומר °לא הפנו אבות אל בנים מרפיון ידים ועוד שאלתיו מאי לישון שטים ואמר לי שטים שמה כתנאי ר' אליעזר אומר שטים שמה רבי יהושע אומר שנתעסקו בדברי שטות °ותקראן לעם לזבחי אלהיהן רבי אליעזר אומר ערומות פגעו בהן ר' יהושע אומר שנעשו כולן בעלי קריין: **מתני'** פרה שילדה (ה) מין חמור וחמור שילדה כמין סוס פטר חמור מן הבכורה שנאמר °פטר חמור °פטר חמור חמור שני פעמים עד שיהא היולד חמור והנולד חמור *ומה הם באכילה בהמה טהורה שילדה כמין בהמה טמאה מותר באכילה וטמאה שילדה כמין בהמה טהורה אסור באכילה "שהיוצא מן הטמא טמא והיוצא מן הטהור טהור: **גמ'** תנן התם *רחל שילדה מין עז ועז שילדה מין רחל פטור מן הבכורה ואם יש בו מקצת סימנין חייב מנא הני מילי אמר רב יהודה °דאמר קרא °אך בכור שור *שיהא הוא שור ובכורו שור בכור כשב שיהא הוא כשב ובכורו כשב בכור עז שיהא הוא עז ובכורו עז יכול אפי' יש בו מקצת סימנין ת"ל *אך חלק והא תנא פטר פטר קנסיב לה לפרה הוא דאמר כרבי יוסי הגלילי דתניא ר' יוסי הגלילי אומר אך בכור שור עד שיהא הוא שור ובכורו שור בכור כשב עד שיהא הוא כשב ובכורו כשב או בכור עז עד שיהא הוא עז ובכורו עז יכול אפי' יש בו מקצת סימנין ת"ל אך חלק במאי קמיפלגי תנא דידן סבר גלי רחמנא בקדושת דמים וה"ה בקדושת הגוף ור' יוסי סבר גלי רחמנא בקדושת הגוף וה"ה בקדושת דמים וגמר קדושת דמים דקלא רבר פדיון הוא פטר חמור דלא קריש עד שיהא הוא חמור והולד חמור. וה"ה. כ"ש בקדושת הגוף בכור [בהמה טהורה] דלאו בר פדיה [הוא] דלא קריש עד שיהא ממש בדמותו [כאמו]: ור' יוסי סבר גלי רחמנא בקדושת הגוף. וגמר קדושת דמים מקדושת הגוף במה מצינו דלר' יוסי דקדושת דמים קליא אלא במה מצינו ובהכי הוי פלגינ"יהו דהאי גמר בהי"ה והאי גמר בבה מצינו: למה נאמרו אימורים בבכור שור ואימורים בבכור כבש אימורים בבכור עז. דתיתי (דרשלהו) תורק על המזבח ואת חלבם תקטיר. אמאי איצטריך למיכתב בכולהו ליכתוב אימורין בחד וילפי אידך מינה. ומיכתב בכולהו. הגך לא אתי משור שכן שור נתרבה בנסכים דאית ליה חצי הין לפר. ואיכ כתב אימורין בכבש אידך לא ילפי מינה דיש בכבש מה שאין בשור ועז שכן כשב נתרבה באליה: מחרא לא אתו תרוייהו אלא תיתי חד מתרתי. מה להנך כשב ועז דאין שניהם נתרבו אצל פסח שפסח בא מהם: מה להנך. שור ועז שכן נתרבו אצל[ו] (עבודת כוכבים) בצבור דמביאין פר ושעיר אבל לא כבשים: מה להנך. שור וכשב שכן (יכול)[יש]בהן צד ריבוי אצל מזבח שור בנסכים וכשב באליה אבל עז אין בו צד רבוי למזבח: הילכך איצטריך למכתב דמם: והלבם דמשמע אכולהו: דר' יוסי הגלילי. דמפיק האי קרא לעד שיהא הוא שור ובכורו שור (א"כ דלהאי דרשא דר' חנינא לחוד אתא דאמרינ') א"כ. דלהכי לחוד אתא דאמרינ' בכור בכור שור כשב [ועז קריבין] ליכתוב קרא אך בכור שור כשב [ועז קריבין] ליכתוב קרא אך בכור שור בכור כשב ועז. תרוייהו נפקי מינה: ופריך

גי' רש"ל אמר וכן גי' ש"ק

מז א ב מיי' פ"מ מהל' נזיקה הלי' ש"ש ש"מ סי' ולא סעי' מו: מז ג מיי' פ"ב מהל' בכורות הל"ו סמג עשין ריש טוש"ע יו"ד סי' שכו סעי' ו: יח ד מיי' פ"מ מהל' מחלוקות הלכה ה טוש"ע יו"ד סי' עט סעי' ד: יח ה מיי' פ"ב מהל' בכורות הל"ו וסי"ב מהלכות בכורים הלכה ג סמג עשין קח וקמה טוש"ע יו"ד סי' שכח סעי' ח:

גיל' כפול

שיטה מקובצת

ה) ת"ל אך חלק. תימה תנא דידן דלית ליה הך דרשא מנ"ל דסקצת סימנים שחייב (כאן) נמצא ממושמש) שלילה מין עז דמייתא לה תלמודא הכא וקאמר מה"מ אמר רב יהודה דאמר קרא אך בכור משמע דפליגי אהדדי מתני' דהכא דפטרא מקרא דפטר לא מחייב במקצת סימנים ומתני' דלקמן מחייב והא דקאמר במאי פליגי ה"פ אמאי לא ליף תרוייהו מחד קרא ומשני דהנא דידן אצטריך ליה קרא דאך בכור לכדרבי חנינא וגלי רחמנא בקדושת דמים דנדמה פטור מן הבכורה וה"ה בקדושת הגוף ואף דכ"ש הוא דנכי קדושת מזבח ראוי לפוסלו יותר מקדושת דמים ור"י הגלילי דריש פטר חמור לבדלקמן הלכך גלי רחמנא בקדושת הגוף ונמצר מכיה קדושת דמים ואע"ג שהיה ראוי לחלק בקדושת מזבח מחבר מפי להפקיע בהמה מקדושת דמים אין נראה לחלק אלא נמר מניה ותיגנו מעטא דקאמר לעיל על תנא דידן ה"ה ועל ר"י הגלילי אמר ונמר. תוס' הרא"ש [ב] תשעי' חמורים לובים. וו"ל תוס' היצונית פי' הקר' לובים מעולים ור"י פי' שהם מלוב כמו פוט ולובים הוי בעורתך וכן כתיב ולובים וכושים והיינו לבים הכתיב ומצרים ילד וגו' (מיכה בירושלמי נבי הא דקתני והלובים בפרוסבא ובא זכי') וכן חמרא לובאה ברוש פרק במה בהמה פי' בערוך חמור מצרי וכן מוכח בירושלמי דגרסי' עלה פרק במה בהמה בהמה יוצאת נבי הא דקתני והלובים בפרוסבא וכו' אך תימה תנא דידן דלית ליה הך דרשא וכו' מנא ליה וצ"ל דנקא ליה מדרשא אחריתי א"נ דרשא דאך חלק דריש. תוס' היצונית: ג) והא תנא פטר פטר וכו' ול"ל תוס' היצונית וא"ל ודלמא שפיר אצטריכו תרי קראי דמפטר פטר משמע דהיכא שלידה פרה מין חמור שלא יפרה פטר חמור ואך בכור משמע דלא קריש קדושת בכור קדושת הגוף אלא כשהוא שור ובכורו שור וי"ל כיון דשמעינן מפטר חמור אף כי הוא חמור אין לו פדיון פטר חמור דבעינן נולד שוה כמו כן שמעינן דבעי' למיכר וולדה כמותה סרם יהיה קדוש קדושת הגוף כדין בכור של פרה וא"ת ס"מ מאי פריך והא תנא פטר פטר וכו' שפיר צריכי מקראי דמפטר פטר שמעינן פרה שילדה מין חמור דלא קדוש בכבורה דהאי קדושת הגוף דראוי למזבח אבל פרה שילדה מין עז דהאי קדושת מזבח והאי קדושת הגוף וא"א דחייב בבכורה קס"ל אך בכור שור וי"ל דהאי תנא אית ליה כ"ש זאת דכיון דהאי קדושת מזבח והאי קדושת דמים הוי שני כ"ש דהוי שני גדול כשהוא קדושת מזבח אחרת וכן נמי משמע לקמן דקאמר גלי רחמנא בקדושת דמים כגון פרה שלידה מין חמור וה"ה קדושת הגוף כגון פרה שלידה מן הבכורה וי"ר הגלילי סבר גלי רחמנא בקדושת הגוף ונמר קדושת דמים וכו' משמע דסברא הוא יותר לפטור בקדושת הגוף משום דנשתנ' מקדושת מזבח מהיכא דנשתנה לקדושת דמים:

הגהות הב"ח

(ה) במשנה כמין חמור: (ב) רש"ל ד"ה והא מתני' וכו' מלגיו שיתלמד מתוך לשמה: (ג) ד"ה נמשך וכו' תזכוק על המזבח ולת מלבם:

גליון הש"ס

גמ' דמ"ק אך בכור שור. לקמן יב ע"א: תוס' ד"ה תלמוד וכו' מקלת סימן חייב מנא ליה. ע' לקמן יב ע"א תד"ה קמ"ל:

רבינו גרשום

כפול והאי דקא חשיב הני בפרוסרום דאית בהו שפי מכבר פשוט משום דפרסא רבא כגון ע' בכר אר ס' אר נ' אר כ' אר י' חשיב בבכרי אבל פרסא זר א' פחות אר' ס' לא חשיב בבכר אלא בפרוסרום ולעולם נימא דלאו כפול הוא: אלא. מהבא והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשת שקל המנה יהיה לכם חשבון דקרא הוו ס' שקלים ואקאמר המנה יהיה לכם כלומר דכך ליתי מנה: מנה. בתמיה מאתן וארבעים דנרין הוו ס' שקלים הינו ב' מנים ומאה דנרין: אלא ש"מ מראמר המנה יהיה לכם המנה של קדש כפול היה. והני ארבעים דהוו ספי ממאתים הינו דהוספו על המדה שתות מלבר: ערומות. היו מלוכות ופוגעות בהו בישראל דהינו ותקראן הן עצמן כלומר בשרן נוגע בהן כדי לבער בהן יצרן: פטר חמור פטר חמור ב' פעמים. א' בדבר בא אל פרעה. וא' בס' כי תשא: תנן התם. באידך פירקין: מנאהני מילי. דפטור אך חלק. דאם יש בו קצת סימן שרומה לאמו חייב בבכורה וה"ה נמי לתנא דתמנ' דאע"ג דלא קתני ואם יש בו מקצת סימנים דאם יש בו מקצת סימנים דומה לאמו חייב דהכי בעי ליה לקמן אביביא להו פרה [שלידה] כו': והא תנא פטר פטר פטר רקא נסיב לה. מקשי לרב יהודה מאי שנא דלא ליף לה מפטר פטר. פטר מהיכא דליף תנא דמתניתין אילו הוה משכח בריתא דלאמא מאך בכור איכא למימר דרב יהודה סבר לה כוותיה אלא אי מיתרא דנפשיה קאמר מאי שנא דלא ליף לה מפטר פטר. אין אשכח בריתא והוא דקאמר כר' יוסי הגלילי דתניא כו': במאי קא מפלגי. אמאי ליף תנא מפטר פטר ור' יוסי מאך בכור: תנא דידן סבר. גלי רחמנא

מנחות עה. ריש ע"ב]

הגהות ציון

(ה) דמלמות מכל הכבשות מכה לחייבי נמנה: (ג) ערך לנקים: (ג) סימנים לחייב: (ד) דקאמר אם"מ קרא דמנא לא יהודה הוה ליה: (ה) שור מדין בכורה דפטור: (ו) הוא שור: (ז) דלא בסימן בכור שני תלמיד ריש לנו:

מ"ל· מקרא אחר (שמות לד) ופטר חמור תפדה בשה אם אינו ענין למעטן אחר בהמה טמאה משה שהרי מעטן בפסוק ראשון תנהו ענין למעטן מכל קדושת בכור: **מתקיף לה רב אחאי** · הא תרוייהו לריכי דאי כתב חד הוה אמינא הוי פטר חמור דבר שהיה בכללו בכור הבהמה הטמאה תפדה: **וילף מן הכלל** תורה אור

ללמד · שפדיונו בשה לא ללמד על הכלל כולו עצמו ילא אלא ללמד על הכלל כולו ילא כו' ולעולם (ז) נפדין בשה ת"ל מקרא אחר ופטר חמור תפדה לומר לך זה בשה ולא אחר בשה: **מעטינהו משה** · ולעולם בכל דבר וקדושים בבכור: **א"כ לכתוב** · קרא תניינא חמור בשה תפדה ואלא ידענא דבפטר קמיפטרנא מדהדר כתב פטר ס"מ מדין פטר רחם ממעטן להו לשאר בהמות טמאות דאין להם דין בכורה: כל מקבץ תזכר פטר שור ושה ופטר חמור תפדה בשה כלל ופרט בהדדי: **פטר חמור הפסיק הענין** · דלא תדייניה בכלל ופרט דאי אקרא קמא קא מהדר מכדי כתיב לעיל מיניה פטר שור ושה לכתוב וחמור תפדה בשה ומהדר לעיל אלא מהדר כתב פטר ס"מ ולא אקרא קמא קמהדר: **וי"ו** · דכתב ופטר הדר ערביה ואהדריה אקרא קמא דוי"ו מוסק על ענין ראשון: **ור' יוסי** · אמר לך אי אקרא קמא לא לכתוב פטר לאפסוקיה ולא נלטרך וי"ו לערביה: **והדר עריב להו** · למימר דלדייניה בכלל ופרט: **אודלמא כיון דתרוייהו שוו דמין בהמה טמאה נינהו** · ולא שיעור יתירא הוא וכי אית מוקצת סימנים דלא חייב: **סימנין מילתא תשובה היא** · דלא"ע דלא שקלי כולי האי מחייבי ליה מקצת סימנין בבכורה: **מאי לאו אפי' פרה שילדה מין סוס** · וס"מ סימנא מילתא היא וכ"ש כולהו אינך: **לא אפרה שילדה מין חמור** · דהואיל ותרוייהו בני קדושה ז) בהמה נינהו כי אית מקצת סימנין חייב ולא תפשוט מינה אלא חדא: **מאי לאו אתרוייהו** · קאי הא' ואם יש בו מקצת סימנין ותפשוט מינה תרתי: **לא אפרה שילדה מין חמור** · ומשום דתרוייהו קדשי בכורות: **אבל חמור שילדה מין סוס למאי הלכתא קתני לה הכא לפטורא** · ולאמעטינן דנדמה הוי ופטור מן הבכורה כי לית ביה מקצת סימנין דמשום ריעא קתני חמור שילדה מין סוס אבל סיפא לאו עלה מהדר: **חמור אדום** (ג) · ולייתייב בבכורה קמ"ל סתם סוסים אדומים הן: **סימנא בעלמא** · דלא תחליף לך גירסתך במשנה ותימא טהורה שילדה מין טמאה אסור וטמאה שילדה מין טהורה מותר: ז) בכורה נינהו מס"ה כי ל"ק

"**ומה** הן בתחילה · מה הוא מיושב יותר שלא דבר ז) אלא בפרה שילדה מין חמור ולא חמור ("הילד פרה): **למה** לי למיתני שהיולא-לקמן"דייק מינה מי רגלים של חמור אסורין והכא דייק מדקתני שהיולא שטתן טעם לדבר הוה ליה למיתני והיולא: **"ורבי** שמעון נפקא מאת הגמל · הכא דרים ר"ש את וכ"ל קמא דמזמות (דף יא): נבי לבוהה אמר ר"ש את לא דרים ול"ל את לא דרים להיות דרשא תדש מדלא מייתי עלה ההיא דשמעון הטמטוני כדמייתי הכא וא"ת דמשמע הכא מאן דדרים את אסר קלוט כר"ש ורבי יוסי הגלילי דרים בפ' ארבעה ומזמה (ב"ק מא): דדרים בעל השור נקי מדמי ולדות ואת להנאת עורו ובפ' בהמה המקשה (חולין דף עו): אדי קלוט גבי בהמה שמת עובדא ואמר ר' יוסי הגלילי בטמאה טמא בטהורה טהור דכתיב וכל הולך על כפיו מהלכי כפים *טמא לך ופריך קלוט במעי קלוטה ליטמא ש"מ פשיטא לי' לר' יוסי בטהורה טהור וי"ל ניחא לייבש מילתיה דר' יוסי אפילו למ"ד קלוט אדי ת"ל ברלאשו ורובו דמי לאחמו לתיר דמודה ר' שמעון *דאדי ויש לדקדק מהכא דהכי הלכתא דלא דרשינן את דקיימא לן כרבנן דאדו קלוט כדמוכח פרק בהמה המקשה (שם עה:) דאמר הכל מודים בקלוט בן קלוטה בקפקוטה שמוכר תרתי תמיהי דכיר אינשי ש"מ קלוט אדי *ואיכא לאוקמא ברלאשו ורובו דמי לאחמו אם כן נתיר קלוט *מהת טעמא ואת יעמיד לאסור חלבו וגמל נשנה מפני שסועה כמו שפן וארנבת כדאמר לקמן וה"נ מימא לר' יוסי הגלילי אבל ים לדקדק מדאמר פרק בנות כותים (נדה דף לז:) נקטינן אין קושי סותר בזיבה ולא משכחת תנא דאמר סותר ר' אליעזר היא והתם (דף נה:) מפרש טעמא דר' אליעזר משום דדרים את ובכתובות פ' הנושא (דף נא:) דאמר הזהרו בכבוד אמכם וקאמר אשת אב הואי ופריך אשת אב נמי דאוריתא היא את אבוך לרבות אשת אביך ל"ל ניחא לי' לייבש דברי רבי כבולי עלמא ג) עוד נראה דאין זה ראיה מנדה דמה הוא זקוק לומר ג) לי משכחת תנא דאמר סותר ר' אליעזר היא הא איכא כל הני תנאי דדרשי את* : **פירש** · וא"ת לוקמא *בכבוד אב ואם דמשמע כבודן לכבוד המקום קידושין (דף ג:) ולעבור עליו בשני עשה ("כדאמר תפילה ושיחה עשה") ל' דמשמע ליה דומיא מורא של מקום וזה לי אפשר ורבי עקיבא מרבה תלמידי חכמים דתנן (אבות פ"ד מי"ב) מורא רבך כמורא שמים: הטמאים

[שיך נאמנה דף ס:]

[שילהה סוס ס"ל]

[דף זי]

[שיך נע"ב]

יט א ב מיי' פ"ב מהל' בכורות הלכה ו סמג עשין ריא טור ש"ע יד סימן שטו סעיף ו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ויצא וכו' ולעולם אין נפדין אלא בשה וכו' תפדה בשה לומר לך: (ב) ד"ה חמור דאינו בעלמא הוא ולייטיב:

בתיב טמאתי לך ל"ה

[ועי"ע תוס' ב"ק מא: ד"ה נקפקף ותוס' מנחות יא: ד"ה ור"ש]

ויש לדחות דאיכא לאוקמי בלאשו ורובו דמי לאחמו ס"ל נתיר קלוט מהות טמא ואת נעמיד לאסור חלבו וגמל נשנה מפני שסועה כמו שפן וארנבת ותמיד בדאמרינן לקמן ל"ק

[ועי' תוס' נדה נ. ד"ה נקטינן]

במורא אב ואם דאיכא מאן דאמר דמורא אב ואם מוקדמת למורא אל כו' ל"ק

כדאמרי' מנחות מד. כל שאין מניח תפילין עובר בשמונה עשה כו' דומיא דמורא אל כו' ל"ק

שיטה מקובצת

ג) אלא בפרה שילדה מין חמור ולא חמור שילדה פ"ר ה' וראיתי ספרים שכתוב בהם וחמור שילד כעין פרה וגירסא נכונה היא דספי הוי הדוש דפטור מן הבכורה מחמור שילדה כעין סוס דאין במינו קדוש בבכורה· ע"כ תוספות הרא"ש:

ד) עוד נראה דאין זה ראיה וכו' ונ"ל דאין זה דיחוי דניחא לי' לקמן כר"א לפי שדבר בקושי עצמו' תוס' הרא"ש: ג) אי משכחת תנא דאמר סותר ר' אליעזר היא הא איכא כל הני דדרשי את כיון וכו' וא"ת לוקמה על מוראת אב ואם דהשוה כבודן לכבוד המקום וכו' ולעבור בתרי עשה וכו' (ע' תוס' קמא עא ע"ב) כראמר בני תפילין שיש ח' עשה וז"ל הרא"ש ז"ל ודלא משמע ליה להשוות מורא בשר ודם למורא המקום עד שבא ר"ע וכו' ת"חי לפי שמצינו בהם לשון זה ומורא רבך כמורא שמים אבל ואהבת את ה' אלהיך לא הוה ק"ל לרבות אב ואם לענין אהבה (דמי) [כיון] שהשוה הכתוב [כבודם] לכבודו ע"כ מצאתי נ"ל דמעות נפל בהנה וג"ל מאי דכתבו הא"ת קאי על דבר התוס' שקביעותו על מאי דאמרו בגמ' כיון שהגיע לאת ה' אלהיך תיראא פירש וכו' והוא בע"ב: סד"א

ראיה וכו' ונ"ל דאין זה דיחוי דניחא לי' לקמן כר"א לפי שדבר בקושי עצמו' תוס' הרא"ש: ג) אי משכחת תנא דאמר סותר ר' אליעזר היא הא איכא כל הני דדרשי את כיון וכו' וא"ת לוקמה על מוראת אב ואם דהשוה כבודן לכבוד המקום וכו' ולעבור בתרי עשה וכו' (ע' תוס' קמא עא ע"ב) כראמר בני תפילין שיש ח' עשה וז"ל הרא"ש ז"ל ודלא משמע ליה להשוות מורא בשר ודם למורא המקום עד שבא ר"ע וכו' ת"חי לפי שמצינו בהם לשון זה ומורא רבך כמורא שמים אבל ואהבת את ה' אלהיך לא הוה ק"ל לרבות אב ואם לענין אהבה (דמי) [כיון] שהשוה הכתוב [כבודם] לכבודו ע"כ מצאתי נ"ל דמעות נפל בהנה וג"ל מאי דכתבו הא"ת קאי על דבר התוס' שקביעותו על מאי דאמרו בגמ' כיון שהגיע לאת ה' אלהיך תיראא פירש וכו' והוא בע"ב: סד"א

תלמוד לומר פטר חמור פטר חמור שני פעמים פטרי חמורים אמרתי לך ולא פטרי סוסים וגמלים פריך רב אחאי אי כתב רחמנא חד הוה אמינא דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא ולעולם בשה כתב רחמנא פטר חמור אחרינא פטרי חמורים ולא פטרי סוסים וגמלים ואימא מעטינהו משה ולעולם בכל דבר א"כ לכתוב רחמנא פטר חמור תפדה בשה וחמור תפדה בשה פטר חמור תפדה בשה למה לי פטרי חמורים אמרתי לך ולא פטרי סוסים וגמלים ותנא דידן למעוטי סוסים וגמלים מנא ליה אמר רב פפא °כל מקנך תזכר כלל שור ושה וחמור פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט *שור ושה וחמור אינמידי אחרינא לא ורבי יוסי הגלילי פטר הפסיק הענין ורבנן וי"ו הדר עדבי' קרא ור' יוסי הגלילי לא לכתוב לא וי"ו ולא פטר ורבנן איידי דהא קדושת דמים והא קדושת הגוף פסיק להו והדר עריב להו אבעיא להו פרה שילדה מין חמור ויש בו מקצת סימנין מהו עז שילדה מין רחל ורחל שילדה מין עז דכי יש מקצת סימנין חייבת בבכורה דהא טהורה והא טהורה הא קדושת הגוף והא קדושת הגוף הכא דהא טמאה והא טהורה הא קדושת הגוף והא קדושת דמים לא או דלמא כיון דאידי ואידי בני מיקדש בבכורה קדוש ואת"ל כיון דאידי ואידי מיקדש בבכורה קדוש חמור שילדה מיסום מהו הכא ודאי לא בת מיקדש בבכורה הוא או דלמא כיון דמין טמאה הוא קדוש אם תמצא לומר כיון דמין טמאה הוא קדוש °פרה שילדה מין סום מהו הכאודאי הא טהורה והא טמאה הא בת מיקדש בבכורה והא לא בת מיקדש בבכורה או דלמא סימנין מילתא היא תא שמע בהמה טהורה שילדה מין בהמה טמאה פטורה מן הבכורה אם יש בו מקצת סימנין חייבת בבכורה מאי לאו אפי' פרה שילדה מין סום לא פרה שילדה מין חמור ת"ש פרה שילדה מין חמור וחמור שילדה מין סום פטורה מן הבכורה אם יש בו מקצת סימנין חייבת בבכורה מאי לאו אתרוייהו לא אפרה שילדה מין חמור אבל חמור שילדה מין סום למאי קתני לה לפטורא פשיטא השתא ומה פרה שילדה מיחמור דאידי ואידי בני מיקדש בבכורה נינהו אמרת אם יש בו מקצת סימנין אין ואי לא לא חמור שילדה מין סום מיבעיא

איצטריך ס"ד התם הוא דיש לה קרנים והא אין לה קרנים הא פרסותיה סדוקות והא פרסותיה קלוטות אבל הכא דאידי ואידי אין לה קרנים אידי ואידי פרסותיה קלוטות אימא חמור אדום בעלמא הוא קמשמע לן: ומה הן באכילה כו': למה לי למיתני שהיוצא סימנא בעלמא הוא דלא תיחלף לך דלא תימא זיל בתריה דידיה והאי טהור מעליא הוא והאי טמא מעליא הוא אלא זיל בתר אימיה מנא הני מילי דתנו רבנן °)אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה יש לך שהוא מעלה גרה ומפרים פרסה ואי אתה אוכלו ואיזה זה טהור שנולד מן הטמא או אינו אלא טמא הנולד מן הטהור ומאי ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה

°איקרא יא

הכי

סוס אדום וחמור שחור · והאי דלמא אע"ג דאדום הוא אימא חמור אדום הוא ולייהיב בבכור להכי אצטריך למתני לה לפטורה ואכתי לא אלפינן דלייהיב בבכור כי יש בו מקצת סימן אלא בפרה שילדה מין חמור אבל חמור שילדה מין סום ופרה שילדה מין סום אכתי לא ידענן: ומה הן באכילה: ולדות של בהמה טהורה שהוא כמין בהמה טמאה מותרין הן באכילה שהיוצא מן הטהור טהור והיוצא מן הטמא טמא: סימן בעלמא הוא · לגירס' דלא תיחלף לך איזה מותר באכילה דיכול אינש למיסעא ביה: דלא תימא זיל בתריה דידיה · דנולד אי הוי מן טהור לחוי טהור טעליא הלכך קאמר שהיוצא מן הטהור דזיל בתר אימיה אי אימיה טהורה היוצא טמנא אע"ג שהוא מן טמא טהור: או אינו · אפילו טמאה הנולדה מן הטהורה לא תאכלו ומאי ממעלה

הגרה

[שיטה מקובצת]

[ועי' תוס' נדה נ. ד"ה נקטינן]

[ד"ה ור"ש]

[ד"ה ור"ש]

[ד"ה ור"ש

הטמאים לאסור לירן ורוטבן לי מהטמאים דרים קקה דבהעור והרוטב (חולין קכ:) מוקמינן ליה לעוברו כבשרו ובמ"כ לא דרים ליה גבי בריליס אלא גבי בהמה ממאה דכתי' מטמאים הם לכם ומיהו ע"כ מהטמאים דבריליס דרים כדמוכח פ' העור והרוטב (שם קכ: ופסחים ל"ט) בשמעתין דהמתה חלב וגמעו מבורות הש"ס דמייתי "על הך דרשא דהטמאים ופליך לכתוב רחמנא בבריליס ולימו הכי ולגמרו מינה מטמא דמיהו דרים ד) וע"ל דמה"א יתירא *דהטמאים דרים עוברות שלהם כבשרם שלהם הדא דגבי בהמה דכתב ממא ולא כתב הטמאה דרים בה"כ לאסור לירן ורוטבן ומיהו אכתי דרים מן הטמאים פרק העור והרוטב (שם קכו:) לאסור בילת הסרן ולשם פ"ה ה' יתירא דרשא לאסור עוף טהור כבשרו ולירן ורוטבן: מעמא הכא לירן לאוריתא מדפרקמינה מאי שנא חלב מלירן מ"ש דרשא מטמא הוא ובפרק העור והרוטב (שם קכ:) ממי אמר לירבי דקסם בעבדמא דרשא לירן ורוטבן: מעמא הוא דבעבדמא דרשא לירן ורוטבן: מעמא הוא דבעבדמא דרשא לירן ורוטבן: מעמא הוא דב

מישתני מגמל · שדומה לאמו במקצת סימנין : **אפור באכילה** · ומאן שמעת ליה הך סברא ר"ש (ג) ואם לאמו ורובו כו' יוקס"ד דמדקתני להו בהדי הדדי ש"מ דאפי' לאכילה בעי ר"ש לאמו ורובו דומה **לאכילה** · דאיירי בריש"ל וקס ליה לאכורה ולא ת) אמר אם לאמו ורובו דומה לאמו מותר באכילה ש"מ תורה אור

לאכילה (ג) סגי במקצת סימנין : **לבכורה אינעריך** · ועלעולה בתרוייהו בעינן לאמו ורובו : **זה לי אתה אוכל** · גמל אפי' טלה מן הפרה : **אבל אתה אוכל אחר הבא בסימן אחד** · של אמו כלומר שדומה לאמו במקצת כגון טמא שטלה מן הטהור ודומה לאמו במקצת : **אם כבשים** · שה הבא מבני כבשים : **נסתיר את המותר** · דכיון דאכיו ואמו טהורים לא איצטריך האי קרא דאך את זה* תאכלו למשריה : **מ"מ** · מדכתיב שה שה מרי זימני שמע מינה דאפי' מלד האם ולא מלד האב : **קרי ליה טמא** · לקלוט שטלה מן הטהור : **כר"ש** · דאסר ליה היכא דאין בו מקצת סימנין וקאמר דאם יש לו סימן אחד של טהרה שדומה לאמו במקצת מותר : **ופליג עליה בחדא** · דר' שמעון בני ראשו ורובו : **ואיכא דמקשי** · קושיא להך בריתא ומתוך הקושיא משיב דבר לשואל אי בני ראש ר' שמעון ראשו ורובו לאכילה לו לא : **מי מיעברא** · טהורה מטמא דקתני ועבורו מן הטמא : **חוץ מר' אליעזר ומחלוקתו** · שחולקין בכוי בפ' אותו ואת בנו בשחיטת חולין (דף עט:) אם אותו ואת בנו טוהג בו וקתני כוי הבא מן הטייש ומן הלבייה אלמא היה מתעברת מבהמה לבהמה : **ואמר ר' ירמיה** · האי טמא דקאמר הייט שנתעברה מן הקלוט שפרסוהיו קלוטות כגמל וכן פרה הוא ואליבא דר' שמעון קרי ליה טמא וכגון מוקר אם דומה לאמו בסימן אחד אלמא לאכילה לא בני ר"ש ראשו ורובו : **זה וזה גורם** · הסיתר והאיסור גורמין לזה שיבא פ) הוא טמא ואמו טהורה : **ולד טריפה** · ואכיו תמיס הרי זה וזה גורם : **דא"כ** · דעבורו מן הטמא אסור לכתוב שה כבשים ועגיל : **מיא עול מיא נפוק** ז) **והאי דעכירי הבלא דבישרא הוא** מחמת תמיעות וסרחון הבשר : ממנה

מיקה לאכילה נמי בעי ר"ש ראשו ורובו · דמשמע שאין בו כי אם שני חלוקין מדלא קתני חלוק שלישי ולימא אם יש בו מקצת סימנין מותר באכילה והדר ליתני ואם ראשו ורובו דומה לאמו חייב בבכורה והשתא *ריש"ל יפ) וסיפא רבותא קמשמע לן דריש"ל קתני שילדה מין בהמה דאסור לאכול אף באכילה וסיפא דקתני יב) ראשו ורובו דומים לאמו חייב אף בבכורה : **זה** לי אתה אוכל · גמל ופסן יג) כתיבי *בקרא אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד לאו בכסימני טהרה יד) איירי דממעלה גרה וממפריסי הפרסה אלא בדמי במקצת סימנין לאמו ביד וברגל ובגמרא טו) (ולד) סימני טהרה בעי: **עד** שיהא אביו ואמו כבשה : מדכתיב כבשים ועגיל ולא כתיב כבש ועז דרש ר' יהושע ור' אליעזר טז) מדכתיב שה שה מרי זימני והשתא דרשות דר' יהושע לאסור לאו *הוא דר"ל להתיר ולגון לא בא הכתוב דאמר ר"ל מגומגם קלת דמשמע יז) הלגון דמקרא זה שדרש ר' יהושע טמא שטלה מן טהור ועיבורו מן הטהור אמר ר"ל יח) דבא להוסיף על המותר ולהתיר טמא הולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא ויש לפרש יט) לא בא הכתוב כמו לא באתה התורה עוד י"ל דברי רבי אליעזר כ) וה"פ משה שה נפקא לן עיבורו מן הטהור לכך אייתר זה להוסיף על המותר ועיבורו מן הטמא : **חוץ** מדרבי אליעזר ומחלוקתו · הא דלא קאמר חוץ מן הדולפנין שפרים ורבים מבני אדם כדאמר לקמן כא) לא קשה מידי דלא אייר רבי יהושע בן לוי אלא בבהמה וחיה ולא בבני אדם והכהו בני ימא ניהו :

ופליג עליה בחדא · מה שיוכל לדחות דמי כן משום דבמסקנא לאילה כב) פשטינן כמי דבעי ר"ש ראשו ורובו :

והא איפכא שמעינן להו ולד טריפה · למ"ד טריפה יולדת כג) ניחא דפליגי בזה וזה גורם אלא למ"ד אינה יולדת (חולין מח:) בעובר ירך אמו כד) ונתעברה ולבסוף נטרפה ומיהו אסכחן בעלמא *דר' אליעזר סבר זה וזה גורם אסור חולין ותרומה ושלהי כל הבלמים (ע"ז מט:) גבי כמל ממנה טו) עגיל אלא לרבי יהושע אייתיה ותא"ג דלאו דברי הכל הוא ומה שמזכיר כאן זה וזה גורם מן] פר' אותו ואת בנו (חולין עט:) נקטו ליגא דחוסטין לזרע הא כח) משום דהכא אייר בדבר הבא מהיתר ואיסור כט) [שייך שפיר] זה וזה גורם ומיהו קשה כיון דאין חוסטין לזרע הא מאיזה טעם תחבולת טריפה זה וזה גורם ל) לא יתכן *) אאור גורם וליתסר :

*) ריש"ל שור ר"ל זרע הא תוספות

אישתני מגמל שפיר דמי או דלמא לא שנא[א] ת"ש בהמה טהורה שילדה מין בהמה טמאה אסור באכילה ואם דומה ראשו ורובו לאמו חייב בבכורה שמע מינה לאכילה נמי בעי ר' שמעון ראשו ורובו לא לבכורה דוקא דיקא נמי דקא שבקה לאכילה וקס"ליה אבבור ש"מ לבכורה הוא דבעי ר' שמעון ראשו ורובו אבל לאכילה לא לעולם אימא לך לאכילה נמי בעי ובכורה איצטריך סד"א הואיל וכתיב °אך בכור שור עד* שיהא הוא שור ובכורו שור ולא תיסגי ליה בראשו ורובו עד דאיכא כוליה דקשמע לן ת"ש °אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה (פ) זה אי אתה אוכל אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד ואי זה זה הבא בסימן אחד זה טמא הנולד מן הטהור ועבורו מן הטהור יכול אפילו עבורו מן הטמא ת"ל °שה כשבים ושה עזים °עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה דברי ר' יהושע ר' אליעזר אומר לא בא הכתוב להתיר את המותר אלא להוסיף על המותר ואיזה זה טמא הנולד מן הטהור ועבורו מן הטמא או אינו אלא עבורו מן הטהור תלמוד לומר ג) שור שה כשבים ושה עזים מכל מקום קרי ליה טמא כרבי שמעון וקאמר אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד האי תנא סבר ליה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא ואיכא דמקשי ומותיב עבורו מן הטמא מי מעברא והאמר ר' יהושע בן לוי לעולם אין מתעברת לא טמאה מן הטהור ולא טהורה מן הטמא ולא גסה מן הדקה ולא דקה מן הגסה ולא בהמה מן חיה ולא חיה מן בהמה חוץ מר' אליעזר ומחלוקתו שהיו אומרים חיה מתעברת מבהמה וא"ר ירמיה דאיעבר מקלוט בן פרה ואליבא דרבי שמעון קאמרי ג) וקאמר אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד האי תנא סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא למימרא דרבי אליעזר סבר זה וזה גורם מותר ור' יהושע סבר זה וזה גורם אסור והא איפכא שמעינן להו ד) *ולד טריפה רבי אליעזר אומר ה) לא יקרב לגבי מזבח *ורבי יהושע אומר *יקרב לגבי מזבח בעלמא סבר ר' אליעזר זה וזה גורם אסור ושאני הכא דאסכן נכתוב קרא ו) שה כשבים ועזים שה ושה למה לי שמע מינה שה מכל מקום ורבי יהושע אמר לך בעלמא זה וזה גורם מותר והכא אם כן לכתוב קרא שור ז) כשב ועז כשבים ועזים למה לי ש"מ עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה ת"ש רבי שמעון אומר גמל גמל שני פעמים אחד גמל הנולד מן הגמל ואחד גמל הנולד מן הפרה ואם ראשו ורובו דומה לאמו מותר באכילה שמע מינה לאכילה נמי בעי רבי שמעון ראשו ורובו שמע מינה : שהיוצא מן הטמא וכו' : בעו מינה מרב ששת מי רגלים של חמור מהו ותיבעי (*ליה) דסוסים וגמלים דסוסים וגמלים לא מיבעיא להו דלא עכירי ולא דמו לחלב מיא עול מיא נפוק כי קמיבעיא להו דחמור דעכירי ודמו לחלב מאי מזופיה קא מימצצי ואסירי או דלמא מיא עול מיא נפוק והאי דעכירי הבלא דבישרא הוא אמר להו רב ששת תניתוה שהיוצא מן הטמא טמא והיוצא מן הטהור טהור מטמא לא קאמר אלא מן הטמא

וקאמר : ד) להו דתנן ולד : ה) לא יקרב לגבי מזבח'וה"ה דאף להדיוט אסור כיון דזה וזה גורם אסור ונקטו למזבח לרבותא דלר' יהושע שרי אף ליקרב · תוס' חיצוניות : ו) קרא שור כשבים ועזים שה למה לי : ז) שור שה כשב ושה עז כשבים ועזים תיבת ועז נמחק :מ) ולא תאני אם ראשו :נ) שיבא שאביו טמא : י) בפיק ושרי והאי : יא) דישא רבותא קמ"ל ופסיא : יב) דקתני כשראשו ורובו דומים לאמו דחייב אף בבכורה : יג) ושפן דכתיבי בקרא : יד) שהדה דמעלה גרה ומפריסי הפרסה איירי אלא בדמי במקצת סימנין לאמו ביד וברגל ואפילו בצמרו : טו) תיבת ולד הוא ר"ת ולאו דוקא : טז) אליעזר דריש מדכתיב שה שה תרי זימני כדאיתא לקמן בשמעתין והשתא כבש דר' יהושע ושה דר' אליעזר : יז) תיבת הלשון נמחק : יח) ר"א דהוא שה דבא : יט) לפרש דהאי לא בא הכתוב הוי כמו : כ) דה"ק ת"ל שה שה דנפקא לן מיניה עיבורו מן הטהור הלכך אייתר לן זה להוסיף על המותר לתיתר אף עיבורו מן הטמא : כא) לקמן משום דלא ותיבות לא קשה מידי דמחמקה:כב) לאכילה נמי פשטיה דבעי : כג) יולדת כו' ניחא דפליגי בזה וזה גורם אבל ב"ד : כד) אמו ועיבורה ולבסוף : כה) סברי זה וזה גורם מותר גבי שאור של תרומה : כו) ממנה כרכר (תיבת עצים ל"ש) אלא משום דר' יהושע דיוהר תיבת לרבי במחק: כז) גורם ובפ' אוא"ב : כח) האב גבי פלוגתא דרבי יהודה משום : כט) ושייך זה וזה גורם והיכא דהאיסור רבה ע"י תערובות נקט לישנא דחוששין לזרע האב דכל חד וחד לדודיה שרי ומיהו : ל) גורם להוי יחשב כחד גורם וליתסר :

מיא עול מיא נפוק והאי דעכירי משום הבליה מחמת המיצוי הבשר הוא ומותרין שאינן מתמצצין מגופו : ממטא לא קאמר : דאי אמר הכי הוה משמע כל מה שיוצא ממטא בין עכירי בין לא עכירי : אלא מן הטמא

הגהות הב"ח

(פ) גמרא וממפריסי הפרסה אם הגמל זה לו אתה : (ג) רש"י ד"ה אסור וכו' ר"ש וקתני ואם דומה לאמו: (ג) ד"ה מדשבקה וכו' לאכילה לא בני ראשו ורובו אלא סני במקצת סימנין :

רבינו גרשום

אישתני מגמל אפי' מקצת שפיר דמי באכילה · או דלמא לא שנא דלגבי אכילה בעי נמי ראשו ורובו : ת"ש בהמה טהורה שילדה מין בהמה טמאה אסור באכילה · דאיירי בבכורה ש"מ דה"ק נמי לאכילה בעי ר' שמעון ראשו ורובו לא לבכורה דוקא כלל : זה אי אתה אוכל את הגמל וגו' אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד דהיינו דאם יש בו מקצת סימן דומה : ת"ל שה כשבים ושה עזים · ריבה עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה : לא בא הכתוב להתיר את המותר · כשיהא אביו נמי כבש אלא להוסיף על המותר ואיזה זה זה תאכלו : או אינו · דבעי נמי קרא אלא עבורו על המותר והיינו להוסיף על המותר להחסיר דולד הוי טמא ולעולם בעינן נמי קרא עיבורו מן הטהור ת"ל שה כשבים ככל מקום וכיון דאמו כבשה אע"ג דלאו אביו כבש : קרי ליה טמא כר' שמעון · כלומר מדקתני בהאי לישנא ואיזה זה זה טמא שנולד מן הטהור ולא קתני זה היוצא מן הטהור ש"מ דלר' שמעון קאמר דלר' שמעון הוי טמא נמור וקאמר אבל אתה אוכל בסימן אחד היינו מקצת סימן דש"מ דלא בעי ראשו ורובו : האי תנא סבר ליה כותיה בחדא · שטמא שנולד מן הטהור טמא : ופליג עליה בחדא · דאילו ר' שמעון סבר דאינו מותר באכילה עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו כדאמרינן נבי בכורה והאי תנא סבר אפילו מקצת סימן שרי באכילה : ואיכא דמקשי · לבריתא ומותיב ומן פירוקא דמפרק מיפשט בעיין : דוק מר' אליעזר ומחלוקתו · נבי כוי כדאמר **איזהו** כוי שנתלקו בו ר' אליעזר וחכמים זה היש הבא על הצבית אבל שאר רבנן לא אמרי מיעברא ומפריש מאי עיבורו מן הטמא לא טמא ממש אלא א"ר ירמיה דאיעבר מקלוט שאין פרסות סדוקות בן פרה · ומדקרי להאי קלוט טמא דאמר הייטו עיבורו מן הטמא ש"מ כר' שמעון קאמר דטמא היוצא מן הטהור טמא וקאמר אבל אתה אוכל הבא בסימן א' ש"מ דלא בעי ר' שמעון ראשו ורובו דומה לאמו לעולם בעי והאי תנא סבר לה כוותיה בחדא וכו' כדאמרינן מעיקרא : למימרא · מאי דר' אליעזר דשרי עבורו מן הטמא משום דסבר כיון דאמו טהורה אע"ג דאביו טמא כיון דזה וזה גורם הולד יש בו הגרמה דטהור ומותר : ור' יהושע סבר זה וזה גורם אסור · עד שיהא אביו ואמו טהורים דהגורמים שניהם טהורים : והא איפכא שמעינן לו הלד טרפה · אע"ג דאביו לאו טרפה אלא טהור שלם : ר' אליעזר אומר לא יקרב · למזבח אלמא דסבר ר' אליעזר זה וזה גורם אסור · ר' אליעזר דזה וזה גורם אסור שאני הכא לגבי אכילה א"כ הוא דזה וזה גורם אסור לכתוב קרא שור כבשיטעויים דהוי משמע עד שיהא אביו ואמו כבש שה למה לי ש"מ שה מ"מ דזה וזה גורם מותר : מי רגלים של חמור · מה הן בשתיה : **מיא** עול מיא נפוק כלומר מים צלולים שהה מים צלולין מוציאין לפיקר חמור : מאי · האי דעכירו נמא משום הכי דמזופיה מאבריו קא מימצצי ואסירי דהוו כחלב שמתמצין בין הגוף ואסירי אלא על **מיא** עול מיא נפוק והאי דעכירי משום הבליה מחמת המיצוי הבשר הוא ומותרין שאינן מתמצצין מגופו : ממטא לא קאמר : דאי אמר הכי הוה משמע כל מה שיוצא ממטא בין עכירי בין לא עכירי : אלא מן הטמא

שיטה מקובצת

ל) לא שנא סימן בהמה"ה א"ל גמ"ל : ב) לומר שה (תיבת שור נמחק) ס"א שה שה מ"מ : ג) קאמר וכרבי שמעון

[ד"ה אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד]

[ד"ה אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד]

[ד"ה אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד]